

פרשת אחרי מות

כי ביום הזה יכפר (טז, ל)

כשיבין האדם כי ידיו ריקניות מכל, ויכניע עצמו לפני מלכו של עולם, בידעו את מעוט מעשיו ופחיתות ערכו, יוכל לזכות לכפר על כל עוונותיו.

הרב אהרן סורסקי בספרו "מרבצי תורה מעולם החסידות" מספר, כי בכל שנה, בערב יום הכפורים, היה ציבור גדול מתכנס בביתו של הרבי ר' חיים מרדכי מסלונים, ושם אזנו כאפרכסת לשמוע את דברי ההתעוררות שיצאו מפי קדשו.

ר' מוטל היה באותה שעה כמרחף בעולמות עליונים, פניו בערו כלפידים, וכל מילה שיצאה מפיו הרטיטה לבבות.

בשנה אחת פתח ואמר:

משל למלך גדול שישב על כסא המשפט ובקש לדון את עמו. בני המדינה חפשו נואשות אחר שליח הגון שיצליח לפייס אותו ולרצות את כעסו, אולם כולם התייראו לגשת אליו.

גדולי השרים יראו, משום שחשו, שלפי ערכם גדול עוונם מנשא, וגם כל שאר נכבדי הארץ חששו לקבל על עצמם את המשימה הגדולה לבוא ולנסות לרצות אותו, משום שכל אחד ידע אתמרתנפשו, והכיר בחטאים ששיבידו.

לבסוף החליטו כל אנשי המדינה לבחור באדם בזוי ופחות מכולם, באיש מחוסר כל, שכל בגדיו קרועים ובלויים. הוא יהיה האיש שיוכל להכנס אל המלך, אמרו, רק לו יש פתחון פה לפני המלך.

כאן געה ר' מוטל בבכיה גדולה ומרה ורק בקושי רב הצליח להוציא מפיו את המלים הבאות:

בא השליח הבזוי בלב נשבר, עמד לפני המלך ואמר בתחנונים: "הבה המלך נשלים בינינו, הבה נתפס אתה עמנו ואנו אתך"...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א